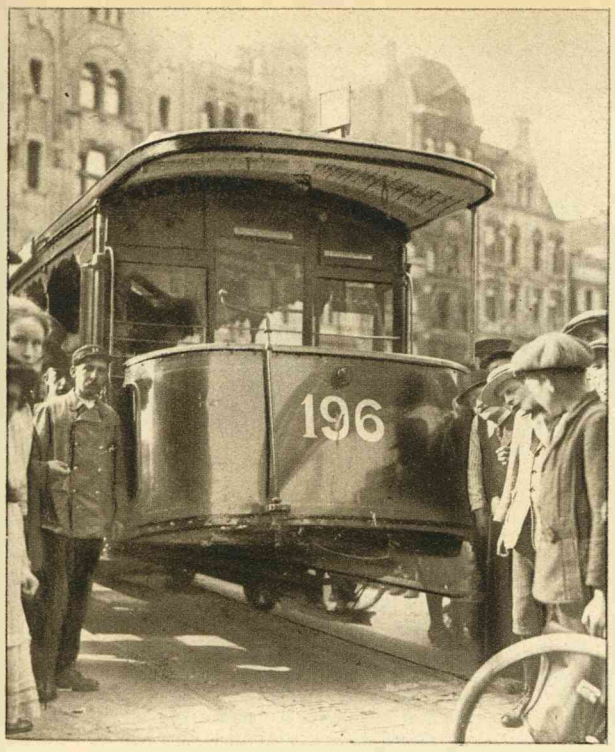

TRAMONGELUK TE AMSTERDAM.

Dinsdag j.l. heeft er te Amsterdam een ernstig tramongeluk plaats gehad, wat betrekkelijk nog goed is afgeloopen. Aan de halte Oudebrugsteeg op het Damrak werden een motor- en een bijwagen van lijn 4, die stopten, door een wagen van lijn 5 aangereden. Een tweetal passagiers kregen hoofdwonden, de materieele schade is de grootste ooit door een tramongeluk veroorzaakt.

overhandigde ze aan Crawford. — „Zullen we driemaal trekken ?"

„Ja !"

„Aas is 't hoogste ?"

„Zooals je wilt !"

„In orde ! Wil je trekken ?"

Het gelaat van beide mannen was krijtwit, toen ze zich over het spel kaarten heenbogen. Crawford trok het eerst : een boer. Horton volgde.

„Vrouw !" zei hij en veegde zijn voorhoofd af, terwijl Crawford de kaarten opnieuw schudde.

„Aas !" riep hij, terwijl hij van zenuwachtigheid floot.

„Tien !" zei Horton.

Rodney verwonderde zich waarom zijn handen zoo beefden ; hij was toch overtuigd dat Horton met hem speelde.

„Nog eenmaal !" zei Horton.

„Vier !" mompelde Crawford ; het zweet brak hem uit.

Horton zou winnen. Veronderstel dat deze in ernst gesproken had. Dat hij dit dwaze roekelooze spel meende.

„Twee !" luidde het kalm uit Horton's mond.

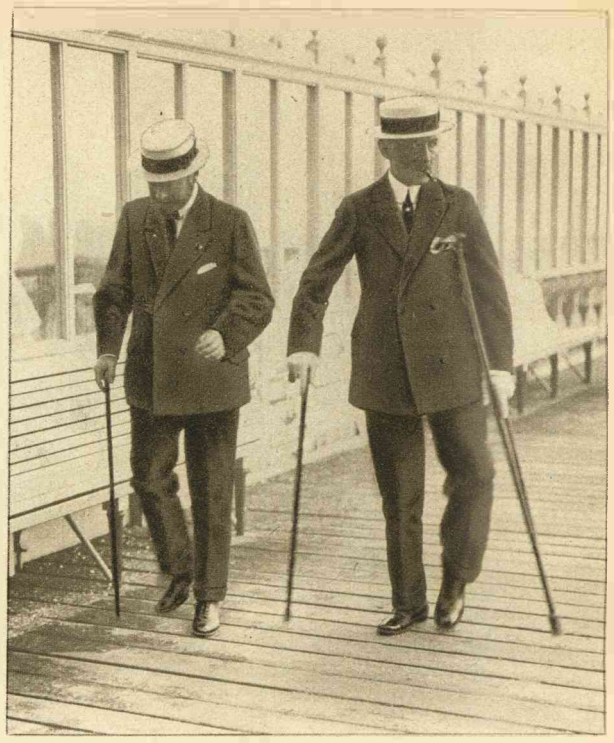
Crawford lachte, uitbundig, ontroerd. Hij voelde zich zoo opgelucht, dat het bloed hem wild naar het gelaat steeg en zijn oogen benevelde.

„Laat ons naar mijn kamer teruggaan," zei Horton. „Ik heb je iets te zeggen."

Ze keerden in de studeerkamer terug.

„Rodney, ik wil dat je mij, een stervend man, zweert, dat je haar zult beschermen, dat je al haar levensdagen zult veraangenamen en haar zoo gelukkig zult maken als in je vermogen is. Ik wil dat je zweert, deze gebeurtenis geheim te houden. Rodney, waarom kijk je mij niet aan ?"

Crawford was naar de tafel gegaan ; daar lag de muis in de val, geheel verstijfd.

ÉÉN DER VELEN.

Wij geven hierboven een foto, genomen op de pier te Scheveningen, van den Belgischen kapitein Neyssens, in ons land algemeen bekend om zijn uitkomsten in de concours-hippique met springpaarden. Kapitein Neyssens werd aan het front gewond en moet zich nog met een kruk voortbewegen. *(foto Syes).*

Crawford keek naar de levendige oogjes van de muis.

„Neen," zei hij.

„Stem je toe ?"

Horton speelde met hem, wilde bepaald zijn liefde voor Lottie beproeven. Het was een flauwe grap van hem !

„Ik stem er in toe, deze melk uit te drinken als ik verlies."

„Denk niet dat ik zonder nadenken tot dit besluit gekomen ben," zei Horton. „Lottie is een goede vrouw, een gevoelige vrouw. Ze zou nimmer gelukkig zijn in de positie die jij haar zoudt aanbieden. Zij zal nu tot je komen zonder opspraak, een weduwe; of bij mij blijven, geheel veranderd. Als ik win, daarop geef ik je mijn woord, zal ik mijn leven zoo wijzigen, dat er geen plaats meer is in haar hart voor een schurk zooals jij. Op dit oogenblik zou ze niet naar mij luisteren, mij niet gelooven, al zwoer ik haar dat ik haar liefhad. Ben jij verdwenen, dan zal mij dat niet moeilijk vallen. In een jaar, in zes maanden, zal ik haar liefde herwonnen hebben."

„Je bent je toch wel bewust dat jouw voorstel beteekent : moord ?" vroeg Crawford, die nog steeds naar de muis zat te kijken.

„Volgens de wet is het een moord," stemde Horton toe. „Daarom heb ik een vergif uitgekozen, dat geen sporen nalaat. Volgens mij is 't geen moord. Van ons drieën is er één te veel. Als een van ons beiden verdwijnt, kunnen de twee anderen gelukkig zijn, anders niet. Als Lottie een lichtzinnige, gevoellooze vrouw, een gansje of leeghoofdige dwaas was, zou ik zeggen : neem haar. Geen schandaal of geen leven in afzondering door haar familie en vrienden genegeerd, geen leven als een verworpeling, een paria zou haar ongelukkig doen zijn. Maar Lottie is heel anders. Zij zou vreeselijk lijden. Ik ben genegen den prijs te betalen en te sterven als mijn dood haar gelukkig kan maken. Kijk !"

Deze laatste uitroep was niet noodig, want Crawford had zijn oogen niet van de muizenval af gehad en zag nu de muis op zij vallen. Horton maakte het deurtje open, haalde het doode beestje aan den staart er uit en lei het op den palm van zijn hand.

„Het is een geluk dat de Borgia's dit gift niet gekend hebben," zei hij rustig.

En toch geloofde Crawford het nog niet ; hij kón het niet gelooven. Horton had het beest een vergif gegeven, doodelijk voor een muis, maar voor menschen onschadelijk.

„Ben je klaar, Rodney ?"

„Ja !"

„Je zweert dit vergif te drinken als je verliest ? Je zult Lottie en mij gelegenheid geven elkander weer te vinden ?"

„Ik zweer deze melk te drinken ; ja !"

„Wat zal het zijn, munten of kaarten ?"

„Kaarten !" zei Crawford, zich verwonderd afvragende waarom hij eigenlijk deze keus deed.

„Lottie's patience-kaarten liggen in haar boudoir," hernam Horton. „Toepasselijke wapens. Ga mee !"

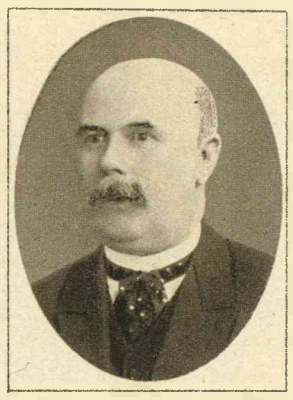
Hij ging den ander voor naar de kamer zijner vrouw. De fraaie fichesdoos, die de kleine kaarten bevatte, stond op den schoorsteenmantel. Horton nam de kaarten er uit, schudde ze en

J. DE WAARD †

PROF. FERNAND SERVAIS.

SERG. MAJ. STEENHOUWER.

Een dezer dagen overleed te Groningen de heer J. DE WAARD, in leven mede directeur van de Noord-Nederlandsche Hypotheekbank. De overledene was een zeer geacht en gezien Groninger. — Prof. FERNAND SERVAIS, een van de eerste medewerkers aan de Belgische school te 's-Gravenhage, 'n uitnemend paedagoog en journalist en een scherpzinnig criticus. Professor Servais gaf vóór den oorlog college in de Fransche literatuur aan een der meest bekende Handelsscholen te Antwerpen. De oorlog dwong hem in ons land een toevluchtsoord te zoeken, waar hij nu belangrijke diensten bewijst aan zijn landgenooten door onderwijs te geven aan jongelieden uit de eerste kringen, waar men zijn uitstekende methode en zijn toewijding zeer op prijs stelt. — Den 7en Juli hoopt de heer STEENHOUWER, Serg. Maj. Adm. bij het 31ste Bat. Landweer, den dag te herdenken, waarop hij voor 40 jaar in dienst trad. Door nauwgezette dienstbetrachting gepaard aan een vriendschappelijken omgang heeft hij zich de sympathie van meerderen en minderen weten te verwerven.

„Bertram, jij . . . jij meent dat alles toch niet ?" barstte hij los. „Jij . . . ."

„Dacht je soms dat het een spelletje van mij was ?" vroeg de dokter. „Ik heb je toch het tegendeel bewezen, met die muis ! Geef me je woord, Rodney, dat jij nimmer vergeten zult, hoe je haar verkregen hebt."

Crawford wilde protesteeren ; doch hij klemde de lippen op elkaar. Hij had gewonnen. Het voorstel was van Horton uitgegaan. Geen blaam kon hem treffen. Bovendien was hij zich volkomen bewust wat het beteekende.

Horton's dood zou de laatste bezwaren van Lottie wegnemen.

„Ik zweer," zei hij langzaam. „Ik zal haar liefhebben en eeren en ons geheim bewaren." — „Goed !" antwoordde Horton.

Hij keerde naar zijn schrijftafel terug. Een oogenblik later keek hij om, verwonderd.

„Ik wensch je niet langer op te houden," zei hij op zakelijken toon tot Crawford.

Deze stond op en wierp nog eens een blik op het verstijfde cadaver van de doode muis.

Daar werd de deur geopend. Beide mannen schrokken op. Het was niet de dienstbode met haar waarschuwend tikje, maar Lottie die haastig de kamer binnenkwam.

Ze keek naar haar man, daarna Crawford ziende kleurde ze hevig.

„Wat, Lottie, terug ?" vroeg Horton rustig. „Hoe is 't met je moeder ? Ik dacht dat je den nacht bij haar gebleven was."

„Ik . . . ik dacht dit ook," antwoordde zij. „Goeden avond, Rodney !"

Hij boog voor haar, doch scheen niet in staat te spreken.

„Waarom . . . waarom zijn jullie beiden . . . te zamen ?"

Zij sprak deze vraag aarzelend uit. Geen der beide mannen antwoordde, doch allebei staarden haar aan. Zij keek van den een naar den ander.

„Ik denk . . . ik geloof . . . dat ik het raden kan," ging ze langzaam voort, haar man aanziende. „Ik miste dezen brief. Ik liet hem op mijn schrijftafel liggen. En daar vond jij 'm, is 't niet ?"

„Ja," antwoordde Horton.

„En heb je ook mijn antwoord gevonden ?"

„Neen !"

„Het ligt in mijn map. Ik wilde beide meenemen en mijn antwoord posten. Wil je het even halen, Rodney ! Het ligt in de map met gouden hoeken in mijn boudoir."

Hij verliet de kamer zonder een woord te spreken. Zij deed haar hoed en mantel af.

„Haat je me, Bertram ?"

„Neen !"

„Kun je . . . mij niet haten ?"

Zij dacht dat zijn antwoord uit onverschilligheid voortkwam. De liefde voor zijn werk had blijkbaar de liefde voor haar gedood.

„Neen, Lottie, ik kan je niet haten !" antwoordde hij ernstig.

„Ik wilde dat je 't kon !" riep ze hartstochtelijk uit. „Ik wou dat je me haatte . . . mij sloeg ! . . . Ik wou . . ."

Ze zweeg plotseling. Crawford trad de kamer weer binnen. Hij had haar brief in de hand.

„Mag ik hem lezen ?" vroeg hij.

„Ja, alsjeblieft, hardop !"

„Ik heb reeds een half dozijn antwoorden verscheurd," las hij. „Het was de moeilijkste brief dien ik ooit had te schrijven. Ik weet dat ik schandelijk heb gehandeld. Ik heb misbruik gemaakt van je vriendschap en jouw zorg voor mij. Ik geloofde, en o, het valt mij zoo zwaar dit te bekennen — ik geloofde dat ik jouw liefde noodig had. Ik maakte dat je mij lief kreegt. Ik haakte naar liefde, mijn leven was zoo leeg, zoo vreugdeloos. Ik liet jou in den waan, dat ik je liefhad. Ik dacht dat Bertrams behandeling, zijn onverschilligheid alle liefde voor hem in mij had gedood. Ik hoopte het ! Ik bad er om ! Hij trapte mij op het hart. En ik . . . ik schaamde me dat ik hem nog liefhad. . . ."

GARNIZOENSVERWISSELING.

De troepen, die te Bodegraven in garnizoen lagen, verkeerden op zeer goeden voet met de inwoners. Een bewijs hiervan is zeker wel, dat toen de soldaten de vorige week naar een andere plaats vertrokken, zij door de burgerij met den burgemeester aan het hoofd, uitgeleide werden gedaan. Op onze foto ziet men de groep van Autoriteiten en officieren. V. l. n. r. Burgemeester Leconetre, Luit. Bisschop, Kapt. Wilkes, Ds. Steenbeek, Mevr. Leconetre, Not. Kruseman, Mej. Hoogendijk, Mevr. La Gro Broer Kruseman, Luit. de Wijs; boven: Paul v. Wieldrecht, Vaandrig, Mevr. Kruseman, Mevr. Steenbeek en Luit. Bunschoten.